

Eltelő és alkalmas idő

A 2018. évi Bokorünnep január 27-én – a már szokott helyen, Kőbányán –, egy verőfényes téli napon került megrendezésre. Az ünnep házigazdái szerepét Bóta-Bachraty Zsófi, Csömöre-Botlik Emese, Papfalvy Bori, Trásy Zsuzsi, Pálincás Zsófi és Vincze Kati vállalták, és nagy köszönet érte.

A rendezvény központi témája az idő volt. Az **eltelő és alkalmas idő**, mely mindannyiunk számára önvizsgálatra, élmények és tapasztalatok megosztására aktuális téma, hiszen mindannyian érezzük a tényleges és a vágyott időfelhasználásunk ellentmondásait, a „nincs időnk” sok-sok fontos dologra mindennapi élményét.

Ezt a gondot és a megoldást az alábbi kis írás találóan foglalja össze:

A csodálatos időszaporítás

És látván a néptömeget, őket megsajnálta, szívére beszélt, azt magyarázta, hogy Isten maga a Szeretet.

Amikor aztán este lett, tanítványai szóltak:

"Mester! Küldd el az embereket, későre jár és nincs idejük!"

"Adjatok nekik ti – mondta Ő –, a ti időtökből adjatok időt!"

"Mi magunknak sincs – volt a válasz –, és amink van, mi lenne az ennyi ember előtt?"

De mégis volt közülük egy, aki öt határidőt tett szabaddá, többet nem, csak még – szorultságból – két negyedórát hozzá.

És Jézus mosollyal vette kézbe mindezt, és fölnézett az égre, míg hálát mondott, áldva a Dicsőt – s osztani kezdte a drága időt tanítványai által az embereknek. És íme, jutott mindenkinek. Sőt, a végén még 12 napot töltöttek el a megmaradt időből. Az is megíratott, hogy csodálkoztak nagyon: mit tehet Ő azzal, ami lehetetlen... Őnála az is meglehet.

Lothar Zenetti (fordította: Lukátsi Vilma)

Az ünnepünk pont azáltal vált ünneppé, hogy tudtunk adni egymásnak ebből a megszorított időből, arról, hogy megosztottuk a valós és vágyott időtöltésünket. Ez a pólusok közt való feszülés adja a mindennapi élet jobbításának szándékát a közösségünk tagjaiban, hogy az idő „drága kincsét” jól felhasználjuk. Mindarra, ami az élet teljességét jelenti számunka, és addig-addig biztassuk magunkat és egymást, míg ez az időfelhasználás megteremti a harmonikus élet tényleges napi, heti és havi ritmusát. Hol jut idő és elég minőségi idő, a szellemi, lelki családi és közösségi dolgokra? A munkára és a pihenésre, a játékokra és a szolgálatra, a másokért élésre és önmagunk gazdagítására?

A reggeli éneklés és üdvözlések után szentmisével kezdtük az együttlétet. Angel – aki a közösség érvényesen felszentelt, de a hivatalos kereteken kívüli papja – egyszerűen és világosan beszélt arról,

hogy Jézus mit hozott ebbe a világba és mit jelent ez követői számára. Ez a világos beszéd, a megélt közös asztalközösség, az énekek, az oltár felemelő módon jelenítette meg azt, hogy a profán és a szent hogyan tud túlzások nélkül a maga tisztaságában és egyszerűségében találkozni, és hogy amit mi a kereszténységről gondolunk, az mennyire természetes módon kötődik az emberhez. Jó volt látni, hogyan jött létre közöttünk is a barátság, az egység, a közös múlt és sors vállalásának kifejeződése:

az együvé tartozás érzése.

A kiscsoportok – bár elég nagyra sikeredtek – tovább folytatták a fő téma megbeszélését személyes vallomásokban és példaadásban.

Beláttuk, hogy hasonló cipő szorít bennünket: a vágyott és tényleges idő közti különbség és az ebből adódó élet-zavarok. A kiscsoport mindig alkalmat ad a közösségi kötelékeken túl egymás megismerésére: fiatalok és régebben fiatalok kerülnek egy csoportba, diákok és az élet terheit teljesebben cipelők, vagy az idős kor tapasztalatával megáldottak kerülnek életközbe egymással.

Az ebéd és a szünet tovább szőtte a személyes szálakat, a rég nem látott arcok mögött az életünk újra felfedezését és a közös örömet. Mindezt színesített Musztafa és családjának jelentléte, a sok-sok szaladgáló bokorgyerek, a megszületettekre rácsodálkozás és az idő múlásának olyan csodája is, hogy

a bennünk lévő változások többségében a létezésben való gazdagodásunkat is jelentik. Jó látni, hogy az idő múlásával a szerepköreink is változnak, a fiatalok szülők lesznek, a gyerekek egyre több feladatot vállalnak, és az idősek körül ott sertepertélnak az unokák és mások unokái. A Bokor a családok családja, hol a bizalmi szint messze túlmutat azon, amit a társadalom más – akár vallásos – szegmensei is produkálnak. „Jó nekünk itt lenni” – mondhatjuk mi is Jézusnak, aki mindenhol ott van, ahol a szeretet megjelenik.

Nagy kérdése az mindannyiunk életének, hogy hogyan jön létre a változás bennünk, hogyan tudunk túllépni tegnapi magunkon. Nyilván sok-sok szegmense van ennek, de az ünnep, az együvé tartozás és a közösség adta biztonság bátorra és merésszé tehet bennünket ezen az úton. Így csak az evangélium üzenetét lehet újra és újra hangsúlyozni: „Ne féljete!” Ne féljete változni, értelmetlen terheket letenni, az időt a több szeretet felé strukturálni: növekedni a párbeszédben, a meghallgatásban és a megfontolásban.

Garay András

